

eventuelle Kommission vedrørende Udskrivningsforholdene i det hele, hvormed det har en vis Forbindelse — en Kommission, om hvis Nedsættelse jeg har forhandlet med Finansudvalget, og hvortil jeg haaber, det vil kunne lykkes ved 3die Behandling at se en Bevilling paa Finansloven.

Hvad Nummerbytningskommissionærerne angaar, finder jeg, at en saadan Handel som den, den ærede Ordfører omtalte, med Nummerbytningsbeviserne, er ganske utilbørlig. Jeg tvivler paa, at den finder Sted, men i ethvert Tilfælde skal jeg have min Opmærksomhed henvendt derpaa. Hvad Nummerbytningskommissionæren i Aalborg angaar, er det forlangt af den Mand, som vil blive ansat, at han skal stille Sikkerhed, og tillige er det blevet forlangt, og han er gaaet ind derpaa, at han af sin Fortjeneste skal aarlig afgive 1,000 Kr., indtil de Personer, som ere blevne bedragne af den tidligere Nummerbytningskommissionær, have faaet deres Penge med 4 pCt. Rente tilbagebetalt.

Jeg har hermed vistnok gennemgaaet de Spørgsmaal, som vedrøre mig, og jeg skal paa ny takke det ærede Finansudvalg for dets velvillige Stilling over for mit Budget.

K. M. Klausen: Den højtærede Minister synes at være bange for, at der skulde blive for store Udgifter til et nyt Sindsygehospital, og det er ganske sikkert, at naar der nævnes 6,000 Kr. pr. Seng, drejer det sig om store Beløb. Men jeg tror dog ikke, det lader sig gøre at bygge et Sindsygehospital for meget mindre. I ethvert Tilfælde have vi faaet den Erfaring i København, at det er overordentlig kostbart at indrette en saadan Bygning. Det nytter ikke, at man saa vil mene, at man kan blive ved at udskyde denne Sag. Den højtærede Minister indrømmer selv, at den Vej, man nu er gaaet, idet man er begyndt at omdanne Landets Fattiggaarde til Sindsygehospitaler, er en Foranstaltning, som kun kan komme de uheldbedelige sindssyge til gode, men alle de mange, som muligvis kunne helbredes, kunne jo ikke anbringes her, og der er efter, hvad der blandt andet er blevet oplyst paa et Møde af Sogneraadsforeninger, en meget stor Trang ude omkring i Landet til at skaffe Plads til disse netop paa et Hospital, hvor de virkelig kunde faa Hjælp, og at denne Hjælp kunde komme til dem i rette Tid. Jeg maa derfor fremdeles anmode den højtærede Minister om at forsøge at løse denne Opgave og ikke blive ved at skyde

den ud. Denne Maade at anvende Fattiggaardene paa, kan maaske i Øjeblikket bringe Hjælp, men den kan i Længden ikke afhjælpe de tilstedeværende Mangler.

Med Hensyn til vanrøgtede Børn agter den højtærede Minister, saa vidt jeg forstod ham, heller ikke i den nærmeste Tid at fremsætte noget Lovforslag. Han siger, at man maa prøve og overveje. Den Tale have vi nu hørt i 10 Aar: prøve og overveje, overveje og prøve, men vi ere derved ikke komne ud af Stedet. Jeg synes, at naar der for 10 Aar siden er nedsat en Kommission, som for 8 Aar siden afgav sin Betænkning, skulde disse Prøvelser og Overvejelser nu være naaede til Enden, saa at man kunde tage fat og udrette noget. Jeg kan med Hensyn til denne Sag henvise til Norge, Sverige og England. Man har netop der i den nyere Tid faaet en Lovgivning paa dette Omraade. Man har oppé i Norge faaet oprettet et Vægeraad, som har faaet den Opgave at tage sig af de vanrøgtede Børn ude omkring i Landet. Det kan vist ikke nytte at være alt for ængstelig paa dette Omraade. Det er nødvendigt at skride ind og faa en Lov og det snart.

Derimod glædede det mig at høre, at den højtærede Minister er rede til at fremsætte endnu i denne Samling et Lovforslag om Tuberkulosesagen.

Maa jeg til Slut gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgkreds (Rørdam). Jeg havde udtalt før, at en Sygedag paa Nationalforeningens Sanatorier skulde betales med 3 Kr., og deraf skulde Staten betale Halvdelen. Jeg gik ud fra, at Patienterne saa skulde betale den anden Halvdel, og jeg vil sige, at det ikke er muligt at forstaa Justitsministeriets Skrivelse til os paa anden Maade. Men det glæder mig at høre, at det ikke er Tilfældet, at der ikke kræves saa meget af de Patienter, som blive indlagte paa Nationalforeningens Sanatorier, men at de kunne ligge der for samme Betaling som paa Københavns Kommunes Sanatorium, og naar det er Tilfældet, antager jeg, at det vil komme til at knibe svært for Nationalforeningen at udrede de nødvendige Driftsudgifter. Jeg tror, at de 87,000 Kr., som de modtage fra Staten, da ikke villé slaa til. Jeg forudsætter naturligvis, at dens 3 Sanatorier ere belagte. Skulle nogle af Sengene henstaa ubelagte, og tage de ikke saa mange Patienter, som der er Plads til, kan det jo nok være, at Pengene kunne slaa til. Men hvis man vedligeholder fuld Belægning paa